

Magnus William-Olsson
Inget är alltid för sent

Dikter

Wahlström & Widstrand

I.

Irae rabidus

Det var i raseriets tid: ilska las till ilska tills den r

ann som tjära ut ur alla samhällskroppens öppningar. De
orättfärdigt undertryckta. De ickemänskliggjorda.

De som spillt sitt liv för ingenting och låg som rutten
frukt i sina vätskor, obegravda

Lägg till att alla tillägg, alla, la sig parataktiskt vid
varandra, utan motstånd

Lägg till att ingen längre kunde tänka sig som del av
något okänt helt

Magnus!

Har platsen där du grävde ned din enda skatt förlorats?

Kan människorna du har älskat faktiskt inte längre väcka
lycka i dig?

Vad är det för sjukdom, Magnus, som har drabbat dig
som vinden ekarna på berget?

Raseriet, var

det väl. Det tysta hatet hade runnit över. De förbigångna,
de förtrampade, de orättfärdigt undertryckta. När du
sen

gick ut på höjden i novembernatten. Preauroraljuset.

Alla blommorna låg söndertrampade på marken
Du lät handen långsamt smeka bröstet, magen, könet,
låret. Vad händer nu?

Att frihet från
stod fram som enda frihetshandling
Att återstoden
inte längre lovade försvinnande
Att döden inte längre avgav löfte

Var därav du en del av raseriet?

Var därav du en del av det som raseriet sönderslet?

Gemetzel 2

Det var rått
Det luktade fiskauktion. De
som gick främst höll ansiktsuttrycken framför sig som
långsköldar

Högar av pronomen, som utspottade fröskal i annars
tomma askkoppar. Vi är

skyddslösa nu, kan inte tänka oss själva, dig, ja just du
sweetheart vars könsdelar den här dikten prövar att
slingra sin slöa tunga kring

Grammatiken, eh?! *La révolution du langage!* Mi sangre!
Se då hur deras

spensliga händer mular

kamraternas nyss så segervissa nunor i svarta myllan.
Den tiden var det och

inom mig växte ett hat som väl djupast sett bara försökte
täcka

över det

faktum att jag kände döden närma sig i sin vadderade
kortisonuniform. Du

som inte längre lyssnar på
sådana som mig; jag

vet om dig sådant jag inte ens kan uttrycka för mig
själv. Det gör mig ont att se dig kämpa för att
komma

fram, fastän

sanningen ligger som en trasig leksak i pölen av

...blod? Nej, för fan
Av smutsigt vatten?... Nej!

Av framtid väl...? Mmmm... av framtiden i oss,

i er

If I were a boy-*ish*

Sapfo fr. 105

Det var svart
Det var glans. Som kajal. Det var innerlig skit
Nåt föll av. Stora sjok som av brännskadad hud, som av
skal efter skal. Rätten

att begära, sa ni

makt? Ja.
njutning, också. Väl?

Ja, kanske det, och sanningsprivilegiet. Den fanan. Ja.
Ni sa

sofist! Ni sa
pervers! Ni sa
strukturens dräng. Ni sa

oh lalala, oh lalala där ni gick fram

Du då?!
Jag? Jag kom er väl till mötes? Mmmm. Med framskjutna
höfter, axlarna bak. Mina klackar

slog gatstenen kantig. Ett vapen, en gif, en meme, din
gris, du ska

nosa den ren på doften av skam. Kretin, heideggerian,
fascistanlupna hög av skit

penetrera mig med dina handskklädda fingrar rakt in
i det mänskligaste jag har tills du lär dig

– lär mig vad, *madre dios*, lär mig *vad*?

– lär dig välja dina ord när du talar om frihet. Lär dig
det – att äppelplockarna aldrig någonsin kan nå mig.
Nytt liv. Andra

regler bara. Nytt liv!

– Vilket jävla liv?

Äppelplockarlivet, eh?! Det

du så självklart, grabben, trodde var ditt!